

Potem so minuli prazniki in bližala se je svečnica. Solnce je začelo višje vshajati in dobilo nekaj moči do snega, nekaj pa je pomagal rahli jug, da se ga je precej raztopilo. Mesto o vremenu so ljudje sedaj govorili o ženitbah, ker se je bližal pust.

Neko nedeljo sta šla Logar in Golob skupaj domov. V klanecu proti Golobovim njivam je jelo Logarja dušiti, da je zaostajal.

„Presneto, da ne vem, kaj“, pravi, „ali sem že tako star, ali kaj drugega: breg in klanec, ta dva me več ne marata! Sape imam prav kakor star kovaški meh, pa ta mi je le nadležna, da me hoče zadušiti.“

„Drugače bi jaz še“, začne Golob, „v prsih nič ne čutim, a noge imam trde, da se moram večkrat lečiti. Še včeraj sem dobil zdravila od one konjederke za Dravo. Včasih jo baba še ugane.“

„Kaj pa je drugega“, potoži Logar: „starost naju tlači, smrt pa kliče. Nekaj so nama pa tudi ti-le klaneci krivi, saj sva jih že marsikdaj premerila.“

„In pa bremena sva vzdigovala! Tega me noge najbolj spominjajo.“

„Taka je, taka z nama. Bog pomagaj!“

„Pa kaj bi tako! Ali nimava mladih ram, na katera se bi vse to naložilo? Res grdo je, tako pravijo, da morajo ženske snubiti, pa pri nas se kaže, da moram mesto hčere — jaz. Vendar ker smo tako domači, govorim odkrito, kakor mislim, da ne bo napak. Oženi še ta predpust sina in boš še kako skrb z rame spravil. Jaz mu dam hčer in si izgovorim le primeren kot, vse drugo bo njuno, ker so mi drugi otroci že pokopani. Ali bi ne bilo prav tako?“

„Seveda meni je prav, samo začeti nisem mogel. Janeza pa je tudi bilo sram. Ko sva

se nekoč o tem menila, dejal je, da se boji zato, ker bi si naju kateri mislil, da ga hoče spraviti od gospodarstva.“

„Prav narobe je pri meni! Zraven njega se šele veselim kota in miru, kar mi utegne kakšno leto življenje podaljšati. Ona tudi tako pravi.“

„Veš kaj, sosed“, dé na razpotju Logar, „pa kar danes vi k nam pridite tako v vas! Mislim, da potem vse doženemo. Tudi jaz bom ob jednom izročil posestvo, ker poznam mlada dva, da se ne bom jezil zraven njiju.“ Moža sta se ločila in nesla to misel domov k svojim.

Zvečer potem so pa pri Logarju nekaj cvrli in pekli, da je domačinom hotelo kar „nosove pobiti“. Med tem so pozno v noč živahno kramljali v mali sobi, vendar tako, da se skozi zaprta vrata ni mnogo slišalo. Bili so zraven domačih še Golob, mati in — Anica. Ta je bila rdeča kakor kuhan rak in robec je imela večinoma čez oči.

Domenili so se, da stara Logar in Golob izročita posestvi mladima, Janezu in Anici, katera se še ta predpust poročita. Stara sta si po svoje izgovorila preužitek, kar je bilo vse tudi mladima prav.

„Prihodnji teden jedenkrat pa stopimo k sodišču in potem takoj h gospodu župniku, ker brez njih še poroke lahko ne napravimo“, tako je govoril ob slovesu Golob.

„In na pustni ponedeljek bodi poroka“, dostavi Logar.

Zgodilo se je tako. V drugem tednu je zavrelo že po vsi Strugi, da se Janez in Anica vzameta in o pustu da bo gostovanje.

(Konec.)

